

waar onverstoorbaar de scheepsromp ligt te blakeren in de verzande kom, en waar aan den overkant de eeuwige, vergulde fries zijn vergulde letters „Nil desperandum, Deo duce” onverstoorbaar laat blinken in de felle zon — wanneer de gasten zich gaan vertreden, en het heele bijeen zijn van vele door de alcohol verhitte menschen, midden in een blakerenden zomermiddag zijn zin geleidelijk gaat verliezen, — dan loopt er een eenzaam oud man over de paden van zijn tuin te dwalen, tusschen de geschoren gazons, tusschen de pralende bloemen en langs het verlaten Cupido-beeld.

In de verte is het gepraat van de menschen, is de volte der menigte, die zich ombeweegt door zijn vertrekken, hier is hij alleen met zijn felle verdriet.

Opeens is er een lichte hand op zijn schouder. — Hij ziet op en hij kijkt in Clara's gezicht.

„Vadertje, loop je nou weer zoo te peinzen?” Hij weet niet anders te vinden, dan „Mijn kind.” „Vader,” zegt Clara manmoedig, „het zal wel gaan. — Het kòn toch niet anders. Wij kunnen toch geen van allen anders, jij niet en ik niet! — Ik heb Frans genomen omdat het mijn bestemming is. Ik heb alles overwonnen, ik heb veel overwonnen. Wij moeten allebei onszelf overwinnen hier in Loftinge. Zie je, die muren, die muren van onzen tuin? Pralende bloemen overal, geurig gras, maar die muren, die muren wijken niet! Wij zijn ommuurd, wij zijn gevangenen hier, wij kunnen niet weg. Er zijn geen paden die leiden naar den anderen kant van het water, alle wegen op dit eiland loopen rond, het einde reikt de hand aan het begin. Wij moeten berusten!” „Ja, wij moeten berusten,” zegt van Rupelmonde dan dof. „Maar,” en zij fluistert hem het hevig in het oor, „maar — wij hebben elkaar, Clara blijft bij je, Clara zal je vasthouden, Clara zal het helpen dragen.” En meteen gaan haar jonge blanke armen om zijn ouden nek, vleit zich haar jonge, geurige wang, tegen de zijne, die week is en beurs, als oud leer. — Achter hen staat een andere figuur, schuchter, bedeesd, een bloem ambts-halve in zijn knoopsgat, zijn keurige demi onberispelijk gevouwen over den arm. Het is de jonge echtgenoot, die zijn vrouw komt opbedelen. Voor hem beteekent Loftinge geen gevangenschap, maar succes. „Clara, de wagen staat voor.” Clara herneemt zich en gedrieën gaan zij door de in rozenschijn toevende porceleinkamer naar de gasten. Handen worden geschud, beleefd-heden worden gezegd: gemompel en gezoem van stemmen, een naar buiten treden van vele deftige dames en heeren. — En dan heeft de schooljeugd van Loftinge nog eenmaal de vreugde, den prachtigen, scharlakenrooden Hispano-Suiza te zien wegrijden, het veel te groote gevaarte te zien kronkelen door de nauwe, met hun naar elkaar toegebogen gevelen en onder hun poorten nog nauwer schijnende straten van Loftinge. Ook deze auto met de twee correct-gekleede, en correct de groeten der burgerij beantwoordende jonge menschen, kiest de richting van Schelinghaven, — de nachtboot naar Londen tegemoet. —